

РЕШЕНИЕ

№ 34101

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5925** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 97958/25.03.2024 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/ от П. Г. Д. – старши полицаи при 04 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи /РУ СДВР/, подадена от юрк. А., срещу Решение № 1139/05.03.2024 г. по АНД № 1072/2024 г. по описа на СРС. В касационната жалба са изложени твърдения за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и необоснованост- касационни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Искане се решението да бъде отменено и да бъде отхвърлена жалбата срещу издадената заповед за полицейско задържане. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Подадена е и частна жалба с вх. № 166164/13.05.2025 г. по описа на СРС от П. Г. Д. – старши полицаи при 04 РУ СДВР срещу Определение № 1837/15.04.2025 г., постановено по АНД № 1072/2024 г. на СРС в производство по реда на чл. 248 ГПК, с което СДВР е осъдена да заплати на Б. Е. Ш. направените разноски за адвокатско възнаграждение и в общ размер на 1800 лева. Искане се определението да бъде отменено.

В съдебно заседание касаторът и частен жалбоподател не се представлява. В писмена молба от 23.09.2025 г. чрез гл. юрк. И. поддържа жалбите и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната и частната жалба – Б. Е. Ш., в писмени отговори, подадени от адв. С.,

оспорва касационната и частната жалба. Претендира сторените разноси за производството. В ОСЗ ответникът се представлява от адв. С., която поддържа оспорването на касационната и частната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната и частната жалба са неоснователни.

Административен съд София град, XII касационен състав, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и служебно, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е отменена Заповед за задържане на лице № УРИ228зз-34/04.01.2025 г., издадена от П. Г. Д. – старши полицаи при 04 РУ СДВР, с която на Б. Е. Ш. е наложена принудителна административна мярка - „задържане за срок от 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

За да отмени заповедта, първоинстанционният съд е приел, че заповедта е издадена от компетентен орган, но при липса на фактически и правни основания за постановяването ѝ и в нарушение на материалния закон.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

Не се установява касационно основание по чл. 209, т. 3, предл. 1 АПК.

Изложените в касационната жалба доводи за неправилност на обжалваното решение касаят фактическата обстановка и задържане на лице, различни от процесните. Касационната инстанция споделя изводите на първоинстанционният съд, че задържането на Б. Е. Ш. не покрива стандарта за законност, нито този за непроизволност и е налице нарушение на чл. 5, § 1 от КЗПЧОС. Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР- може да бъде задържано лице, което за което има данни, че е извършило престъпление. В акта е посочено, че Ш. е задържан „във връзка с чл. 131, ал. 1, т. 12 НК“. Посочената разпоредба касае наказанията при причиняване на телесна повреда по хулигански, расистки, ксенофобски или свързани със сексуалната ориентация подбуди. От представените от адм. орган доказателства липсват каквито и да е данни за съпричастност на задържаното лице към извършено престъпление или противообществена проява. Съгласно задължителната съдебна практика /ТР № 16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС на РБ/, като мотиви за издаването на заповедта следва да се ценят и данните, съдържащи се в материалите, на които полицейският орган изрично се позовава в заповедта. Такива материали няма. Тъй като в оспорения акт и в преписката не се съдържат фактически основания за издаване на заповедта за задържане, правилно първоинстанционният съд я е отменил.

Не се установява касационно основание по чл. 209, т. 3, предл. 3 АПК. Изводите на СРС са обосновани и кореспондират с доказателствата по делото и приложимите материалноправни норми. При напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд от правна страна е изложил изчерпателни мотиви за незаконосъобразност на оспорения акт.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че частната жалба е подадена в срока по чл. 248, ал. 3 ГПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Правилна е преценката на СРС, че на Б. Ш. се дължат направените разноси за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство в пълния им своевременно заявен размер от 1800 лева с ДДС. В случая са представени доказателства за извършването им, а възражение за прекомерност не е направено. Размерът на адвокатския хонорар е справедлив и обоснован и не

следва да бъде намаляван.

По изложените съображения оспорените решение и определение по чл. 248 ГПК по НАД № 1072/2024 г. на СРС следва да бъдат оставени в сила.

При този изход на спора разноси на Б. Ш. се дължат разноси за касационното производство в размер на 1200 лева с вкл. ДДС. Възражението за прекомерност е неоснователно. Така определен размерът на адвокатското възнаграждение е близък до нормативно предвидения минимум, зачита сложността на делото и проявената активност на проц. представител на ответника.

Тъй като по делото не е представена вносна бележка за платена държавна такса за оспорването по частната жалба, СДВР следва да бъде осъдена да плати по сметка на АССГ държавна такса в размер на 30 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1139/05.03.2024 г. по АНД № 1072/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 1837/25.04.2025 г., постановено по АНД № 1072/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Е. Ш. разноси по делото в размер на 1200 /хиляда и двеста/ лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати по сметка на Административен съд София град държавна такса за оспорването в размер на 30 / тридесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.